

kunnet se bort fra dette for blot at hjælpe i den forfærdelige Nød, som Tyskland var stedt i. Jeg har i de sidste Dage faaet et Brev fra en af Tysklands bekendteste retslærde, en Professor ved Berlins Universitet, hvis to Drengte vi har haft Lejlighed til at hjælpe. Jeg vil tillade mig blot at oplæse et Par Linier af dette Brev. Det er stilet til mig, men han beder mig til Slut om, hvis det er muligt, at bringe hans Tak frem til det danske Folk, og det gør jeg hermed. Han siger her: „Hvor er det smukt og forhaabningsfuldt at se, at selv i denne det menneskelige Hads Tid det danske Folk har fundet en Vej, der fører opad til Bjerget, hvorfra alene Hjælpen kan komme, og gør dette kun for at fremme det ædle og rent menneskelige ud fra en sand Kristendom“. Jeg vil gerne her ganske stillfærdigt lade denne Tak gaa videre til alle dem, der har været med til at hjælpe, enten har antaget et af disse sultne Børn eller ved Gaver eller paa anden Maade har vist deres Medfølelse for dem, der var i Nød. Jeg bringer den højtærede Regering en Tak for den Støtte, den har ydet, den højtærede Indenrigsminister, den højtærede Trafikminister og den højtærede Undervisningsminister for den Sympati, for den Velvillie, de har vist Sagen, og hele den store Flok, som vi efterhaanden har samlet om dette Menneskeværk, vil jeg paa den givne Foranledning bringe min bedste Tak. Det er min fulde Overbevisning, at det er en af de Veje, der fører til en bedre Forstaaelse mellem det danske og det tyske Folk, og jeg udtaler et stille Haab om, at den Velvillie, der er blevet os til Del ogsaa fra den højtærede Regerings Side, i ikke mindre Grad vil blive vist ogsaa i denne Vinter, hvor Forholdene hos vort sydlige Nabo-folk er saa fortvivlede som ingen Sinde før.

Det, jeg egentlig forlangte Ordet for, var for at sige nogle Bemærkninger i Anledning af det, som det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard fremkom med i Forbindelse med Kravet om en Revision af Arbejdsløshedsloven for ved denne Revision at faa ophævet den ekstraordinære Hjælp. Jeg vil først gøre opmærksom paa, at den Idé at skabe en Krisefond, der skulde knyttes til den forsikringsmæssige Understøttelse, har aldrig været Arbejdernes Idé, det er Venstres Idé. Den afdøde Indenrigsminister Sigurd Berg havde allerede Planer herom, og hans Planer blev ført videre af den nuværende Indenrigsminister, og disse Planer blev, saa vidt jeg kan se, modtaget med overordentlig Sympati af Arbejdsgiverne. Det maa erindres,

at Arbejderne paa det daværende Tidspunkt var i en meget prekær Situation, idet der var Hundredtusinder arbejdsløse, og at Arbejdsgiverne havde det Haab, at de ved at faa Haand i Hanke med Arbejdsløshedsforsikringen kunde ramme Arbejderne, tvinge Arbejderne ned, derom er der ingen Tvivl; alle deres Vedtagelser paa Generalforsamlinger o. s. v. gik ud herpaa. De stillede Krav til en Institution, som de aldeles ikke havde noget med at gøre, fordi de ikke havde betalt mere til denne Institution end alle andre Samfundsborgere. Jeg vil erindre ærede Medlemmer om, at vi under Forhandlingerne netop stillede Forslag om at udskyde Revisionen af Arbejdsløshedsloven, til vi kom ind under normale Forhold. Jeg fandt i det, som det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard sagde, ligesom en svag Antydning af, at vi dog skulde se at faa Arbejdsløshedsforsikringen bragt bort fra de politiske Stridsspørgsmaal og lagt paa et rent sagligt Grundlag, saa vi ikke i hver Rigsdagssamling skulde skændes om denne Sag. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det var det allerbedste. Det skader kun Institutionen med den stadige Diskussion, det stadige Cirkulæremageri o. s. v. Administrationen ødelægges paa den Maade. Men det var netop det, Socialdemokraterne vilde, vi stillede Forslag om at udskyde Revisionen indtil normale Tider, for derigennem at faa Arbejdsløshedsforsikringen over paa et virkelig sagligt Grundlag. Men vi fik Revisionen den Gang. Venstre og Konservative vilde absolut have Revisionen, og vi fik Revisionen med Arbejdsanvisningen, med Forsikring og den ekstraordinære Hjælp kædet sammen til et stort Apparat, med et Nævn for hver af disse Afdelinger, der til sidst dannede det saakaldte Arbejdsnævn med en Direktør i Spidsen. Det er ikke til at misforstaa, at Formaålet med denne Ordning var, at Arbejdsgiverne skulde kunne komme ind i Arbejdsløshedsforsikringen og paa en vis Maade faa Haand i Hanke dermed og blive bestemmende med Hensyn til Understøttelserne i det hele taget. Naar nu Kravet om en Revision af Arbejdsløshedsloven kommer frem, under hvilken Revision den ekstraordinære Hjælp skal falde bort, saa tager jeg neppe fejl af, at Grunden hertil er den, at Arbejdsgiverne vil af med Bidragspligten; thi Sagen er den, at efterhaanden er jo den ekstraordinære Hjælp blevet indskrænket til et rent Minimum, saa godt som ingenting. Det oplyste det ærede Medlem om. Men dermed er Arbejdsgiverne i det Nævn fra det Kvarter, hvor-